

AUTENTISKA KRISTĪGĀ KALPOŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Kor. 3:1–9; 2. Kor. 4:7–18; 2. Kor. 5:11–15; Kol. 1:19–23; Ef. 2:13–16; 2. Kor. 6:11–7:1; 2. Kor. 7.

ATMIŅAS PANTS:

“Mēs visur topam spaidīti, bet tomēr neesam nomākti; esam bez padoma, bet tomēr neesam izmisuši. Mēs topam vajāti, tomēr neesam atstāti; esam satriekti, tomēr neesam pazuduši” (2. Kor. 4:8–10).

Pagājušajā nedēļā mēs redzējām, ka Pāvils, apliecinot savu vienkāršību un patiesumu, aizstāvēja sevi apsūdzībās par nekonsekvenci un mīlestības trūkumu pret korintiešiem. Viņš vienmēr bija strādājis savu garīgo bērnu interesēs. Savu domu Pāvils iesāk 2. Kor. 2:12–17, kas turpinās līdz 2. Kor. 7. nodaļai. Tās ir viņa pārdomas, kā izskatās autentiska kalpošana Kristum. No Pāvila domām par šo jautājumu varam gūt daudz mācību.

Šonedēļ aplūkosim 2. Kor. 3.–7. nodaļu, kur Pāvils runā par savu kalpošanu dvēseļu mantošanā Kristum. Elena Vaita saka: “Grēcinieku atgriešanās un viņu svētīšanās patiesībā ir visspēcīgākais pierādījums, ka attiecīgo sludinātāju ir aicinājis Dievs. Viņa amata apliecība ir rakstīta šo atgriezto sirdīs un skaidri saskatāma viņu dzīvē. Ja viņos mājō Kristus, godības cerība, tad katru sludinātāju ļoti stiprina šāds viņa kalpošanai uzlikts zīmogs.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 328. lpp.)

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. septembrī.

Īstas kalpošanas augļi

Izlasi 2. Kor. 3:1–9. Kādā nozīmē mēs varam būt Kristus vēstule? _____

Rekomendācijas vēstules bija ierasta prakse grieķu-romiešu pasaulē. Tomēr Pāvils tādās nenesa. Pierādījums viņa autentiskajai kalpošanai bija Gara transformējošā spēka darbība korintiešu dzīvē. Tomēr Pāvils bija pārliecināts, ka Korintas draudze pastāvēja ne jau viņa inteliģences vai centienu dēļ (2. Kor. 3:4–6). Viņš nenodarbojās ar pašreklamēšanos (2. Kor. 3:5; 1. Kor. 2:2).

Pāvils runā par savu kalpošanu, īsi apskatot divas derības: veco, ko pārstāvēja Mozus, un jauno, ko pārstāv viņš un viņa līdzstrādnieki. Pavisrs lasītājs varētu domāt, ka vecā derība nedeļa nekādu cerību uz pestīšanu, taču tas nav tiesa. Pestīšana bija pieejama gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā. Vecā derība bija evaņģēlijs jau iepriekš pasludinātā veidā. “Bet raksti, paredzēdami, ka Dievs pēc ticības taisno pagānus, ir Ābrahāmam iepriekš pasludinājuši prieka vēsti: tevī taps svētītas visas tautas” (Gal. 3:8).

2. Kor. 3:1–4:6 redzams, ka Vecā Derība simbolizē tieksmi uz burta kalpības pieredzi, kad cilvēks paļaujas uz saviem darbiem, lai patiktu Dievam. Jaunā Derība savukārt atklāj to cilvēku pieredzi, kas pilnībā paļaujas uz Dieva žēlastību, īstenojot visu, ko Dievs ir apsoliis darīt viņos un viņu labā.

Pāvils runā par divām dažādām attieksmēm pret evaņģēliju – ticīgo un neticīgo. Viņš nerunā par dažādiem evaņģēlijiem Vecajā un Jaunajā Derībā – evaņģēlijs ir viens, ko piedāvā Dievs, kas “ir izglābis mūs un aicinājis ar svētu aicinājumu, ne pēc mūsu darbiem, bet pēc Sava nodoma un žēlastības, kas mums dota Kristū Jēzū pirms mūžīgiem laikiem” (2. Tim. 1:9).

Tas nenozīmē, ka 2. Kor. 2:14–4:6 neietver vēsturiskus elementus. Taču viņš izmanto šo vēsturi, lai parādītu, ka daži tiek glābti, bet daži iet bojā (2. Kor. 2:15). Tā kā reakcija uz Mozus kalpošanu bija neticība un uzticības trūkums, viņa kalpošanu var uzskatīt par nosodījuma un nāves kalpošanu. Tā kā draudze Korintā ticēja, Pāvila kalpošana viņu vidū izrādījās kalpošana taisnībai, kalpošana Garam, kas dod dzīvību.

Šī draudzes pestīšanas pieredze ir pierādījums tam, ka Pāvila kalpošana bija īsta.

Ciešanas un godība

Izlasi 2. Kor. 4:7–18. Izveido sarakstu ar Pāvila ciešanām. Kā viņš izturēja savas ciešanas? _____

Džons Huss, izcilais senās Bohēmijas reformators, reiz par Jēzu sacīja: “Viņš ir pasaules Valdnieks, bet mēs esam nicināmi mirstīgie – un tomēr Viņš cieta! Kāpēc tad lai arī mēs neciestu, jo īpaši, ja ciešanas mums kalpo šķīstīšanai?” (Elena Vaita “Lielā cīņa” 105. lpp.)

Apustulis Pāvils jau daudzus gadsimtus pirms tam parādīja tādu pašu gatavību ciest Kristus dēļ. Viņš zināja, ka viņš ir nekas vairāk kā traušls māla trauks (2. Kor. 4:7). Viņš pastāvīgi jutās apspiests, apjucis, vajāts un satriekts, tomēr nebija sagrauts, izmisis, pamests un iznīcināts (2. Kor. 4:8, 9). Viņš bija gatavs nest “savā miesā Jēzus nāvi, lai arī Jēzus dzīvība” viņā kļūtu redzama (2. Kor. 4:10, 11, ESV).

Ar “Jēzus nāvi” Pāvils, visticamāk, domāja ciešanas, kuras viņš minēja iepriekšējos pantos. Savukārt tiešā nozīmē frāze “Jēzus dzīvība” visdrīzāk attiecas uz izglābšanu no nāves vai garīgo spēku šai dzīvei, bet beigu galā norāda uz augšāmcelšanos (2. Kor. 4:12).

Interesanti, ka vārdu pāris “nāve un dzīvība” parādās trīs reizes 2. Kor. 4:10–12. Tas atgādina, ka pašreizējā laikmetā dzīvība ir sajaukta ar nāvi. Tomēr nākamajā godībā mēs piedzīvosim dzīvību bez nāves (Atkl. 20:14; 21:4).

Vissvarīgākais – 2. Kor. 4:7–18 parāda, ka evaņģēlijs tiek sludināts caur traušliem cilvēkiem, lai visa godība piederētu vienīgi Dievam (2. Kor. 4:15). Misionāri savas kalpošanas gaitā nereti cieš. Tomēr mūsu ciešanas šeit ir vieglas un īslaicīgas, salīdzinot ar mūžīgo godības svaru, kas mūs gaida (2. Kor. 4:17). Ticīgais dzīvo ticībā, nevis skatīšanās (2. Kor. 4:18; 5:7).

Šī cerība uz nākamo dzīvi tik ļoti pārņēma Pāvila prātu, ka viņš turpina par to runāt arī tālāk tekstā (2. Kor. 5:1–10). Viņš savu mirstīgo ķermeni raksturo ar zemes mājokļa metaforu. Savukārt “celtne no Dieva” ir augšāmceltā ķermeņa metafora (2. Kor. 5:1) – lielā cerība visu laiku ticīgajiem.

Kāpēc ir tik svarīgi, lai visā, ko tagad piedzīvojam, mēs vienmēr paturētu savā priekšā mūsu augšāmcelšanās cerību (1. Kor. 15:52)? _____

Uz Kristu vērsta salīdzināšanas kalpošana

Izlasi 2. Kor. 5:11–15. Kā šis fragments parāda, ka Pāvila kalpošana ir vērsta uz Kristu? _____

Pāvils zināja, ka viņam būs jāatskaitās Kristus priekšā (2. Kor. 5:10). Viņš dzīvoja Kunga bijībā un centās pārliecināt cilvēkus par Kristus evaņģēliju (2. Kor. 5:11). Šī bijība ir Kristus cieņa un aprīna, tādējādi tā iet kopā ar Pāvila mīlestību uz Kristu un uzticību Kristus mīlestībai uz viņu. Vecajā Derībā Kunga bijība nozīmēja staigāt ar Viņu, mīlēt Viņu un kalpot Viņam ar visu savu sirdi un dvēseli (5. Moz. 10:12).

Pāvila kalpošana nebija vērsta uz sevi, bet uz Kristu. Viņš pats sevi nelielīja. Viņa lepošanās iemesls bija Kristus (2. Kor. 12:9). Viņš sacīja: “Bet es no savas puses negribu lielīties, kā tikai ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu” (Gal. 6:14). Tādējādi korintiešu iespēja lepoties ar viņu (2. Kor. 5:12) nozīmē būt lepnēm par viņa Kristū centrēto kalpošanu, pretstatā viņa pretinieku egocentriskajai kalpošanai.

Izlasi 2. Kor. 5:16–21, Kol. 1:19–23 un Ef. 2:13–16. Ko Pāvils domāja ar “salīdzināšanas kalpošanu”? _____

Kristus ir izlīguma kalps visaugstākajā nozīmē. Kā tāds Viņš “mums devis salīdzināšanas kalpošanu” (2. Kor. 5:18). Izlīgšanas ideja atkārtojas atkal un atkal visā 2. Kor. 5:16–21. Tas ir Pāvilam būtisks jēdziens, un tādām tam jābūt arī mums.

Dievs ir samierinājis cilvēci ar Sevi, pateicoties Sava Dēla salīdzinošajai nāvei. Tie, kas ir samierināti ar Dievu, ir jauns radījums (2. Kor. 5:17). Tagad viņiem ir jāturpina nodot šo “salīdzināšanas vēsti”, sludinot Kristus evaņģēliju (2. Kor. 5:19). Šajā nozīmē “mēs nākam, Kristus sūtīti, un pamācām, it kā Dievs runātu caur mums” (2. Kor. 5:20).

Padomā par to, ko Kristus ir darījis tavā labā. Padomā par vainu, grēku un nosodījumu, kas būtu tavs, ja nebūtu Viņa upura pie krusta. Kā šai patiesībai vajadzētu ietekmēt tavas attiecības ar citiem, īpaši ar tiem, kas nepazīst Kungu? _

Aicinājums uz svētumu

2. Kor. 6:3–10 Pāvils turpina mudināt korintiešus salīdzināties ar Dievu. Viņš sniedz garu grūtību un uzvaru sarakstu, lai parādītu, ko nozīmē būt Kristus sekotājam un Dieva kalpam. Īsumā viņš uzskaita grūtus apstākļus (2. Kor. 6:4, 5), rakstura tikumus (2. Kor. 6:6), kalpošanas aprikojumu (2. Kor. 6:7) un kalpošanas pārmaiņas un pretrunas (2. Kor. 6:8–10). Pēc tam, kad viņš ir pamācījis korintiešus salīdzināties ar Dievu, Pāvils aicina viņus dzīvot svētu dzīvi, nošķiroties no neticīgo kaitīgās ietekmes un no visa nešķīstā (2. Kor. 6:14–17).

Izlasī 2. Kor. 6:11–7:1. Kā izskatās svēta dzīve saskaņā ar šo fragmentu? _____

Pāvils šajā fragmentā uzsver savstarpējas pieķeršanās un mīlestības nozīmi draudzē (2. Kor. 6:11–13). Pierādījums tam, ka cilvēki ir salīdzināti ar Dievu, ir viņu vēlme salīdzināties citam ar citu. Viņi kļūst par savstarpējas, horizontālas salīdzināšanas veicinātājiem.

Tālāk aicinājums uz svētumu tiek izteikts ar sešiem pamudinājumiem: (1) “Nevelciet svešu jūgu kopā ar neticīgiem” (2. Kor. 6:14); (2) “Aizejiet no viņu vidus” (2. Kor. 6:17); (3) “Nošķīrieties” (2. Kor. 6:17); (4) “Neaiztieciet neko, kas ir nešķīsts” (2. Kor. 6:17); (5) “Šķīstīsimies no visiem miesas un gara traipiem” (2. Kor. 7:1); (6) “Tapsim pilnīgi svēti Dieva bijībā” (2. Kor. 7:1). Šie aicinājumi parāda, ka svēts Dievs prasa svētu dzīvi un novēršanos no elkdievības.

No otras puses, šajā fragmentā ir arī septiņi apsolījumi, kas izceļ kristīgās draudzes kā svēta tempļa lomu: (1) “Es mājōšu viņos”; (2) “Es staigāšu viņu vidū”; (3) “Es būšu viņu Dievs”; (4) “Viņi būs Mana tauta”; (5) “Es jūs pieņemšu”; (6) “Es būšu jums par Tēvu”; (7) “Jūs būsiet Mani dēli un meitas” (2. Kor. 6:16–18, NKJV).

Ievēro, ka četri apsolījumi 2. Kor. 6:16 ir pamats trim pavēlēm 2. Kor. 6:17 (sk. vārdu “tāpēc” 2. Kor. 6:17 sākumā). Tas parāda, ka svētums nav tikai cilvēka pūļu rezultāts, bet Svētā Gara darbs sirdī. Lai gan svētums nāk no Dieva, ticīgajiem ir jāizdara sava daļa un jāatsakās no elkdievības un visa nešķīstā.

Ko Dieva apsolījumi 2. Kor. 6:16–18 mums stāsta par to, kas ir svētums? _____

Mierinājums un prieks

Izlasi 2. Kor. 7. nodaļu. Kādas ir Pāvila emocijas, uzzinot, ka korintieši ir nožēlojuši grēkus? _____

Cik daudz mīlestības plūst no vārdiem: “Jūs esat mūsu sirdīs” (2. Kor. 7:3; sk. arī 2. Kor. 6:11)! Savā dziļajā vēlmē, lai viņa mīlestība tiktu atbildēta, Pāvils saka: “Atveriet mums savas sirdis” (2. Kor. 7:2). Lai gan frāze “savas sirdis” grieķu tekstā nav tieši uzrakstīta, lielākā daļa angļu tulkojumu to pievieno, jo konteksts to atbalsta.

Korintieši tiešām atvēra savas sirdis Pāvilam un viņa līdzstrādniekiem. Tāpēc 4. pants ir prieka izvirdums. Pāvila vārdi izsaka, cik pozitīvas ir viņa jūtas šajā brīdī: “Man ir pilnīga uzticība uz jums, es esmu lepns uz jums un ļoti iepriecināts, neraugoties uz visām mūsu bēdām, mans prieks ir ļoti liels” (2. Kor. 7:4). Pāvils ir piepildīts ar mierinājumu un prieku. Cik daudz mierinājuma un prieka draudzes var sniegt saviem kalpotājiem, ja tās uzticīgi nododas Kristum!

2. Kor. 7:5–16 Pāvils tālāk izskaidro sava mierinājuma un prieka iemeslu. Šie divi jēdzieni dominē šajā fragmentā. Darbības vārds “iepriecināt” (“parakaleo”) vai lietvārds “ieprieca” (“paraklēsis”) 2. Kor. 7 parādās kopā septiņas reizes. Šī vēstules daļa beidzas tāpat, kā sākas, – ar lielu mierinājumu Dievā (2. Kor. 1:3–7). Pāvila mierinājums 2. Kor. 7 rodas no atvieglojuma, ko viņš piedzīvoja, jo stingrā vēstule sasniedza iecerēto mērķi.

Lai gan šis atvieglojums bija Tita pozitīvā ziņojuma rezultāts, patiesībā Dievs bija tas, kas deva Pāvilam mierinājumu (2. Kor. 7:6). Dievs patiešām ir “iepriecināšanas Dievs, kas mūs iepriecina visās mūsu bēdās” (2. Kor. 1:3, 4).

Interesanti – lai gan Pāvils ir “piepildīts ar mierinājumu”, viņš ir arī “ļoti iepriecināts” (2. Kor. 7:4, 7, 13). Lai gan viņa sāpīgā vēstule bija radījusi lielas skumjas, tās bija skumjas saskaņā ar Dieva gribu, ar mērķi vest pie grēku nožēlas (2. Kor. 7:9–11). Korintieši “skuma dievbijīgā veidā” – skumjas, kas rada “nožēlu, kas ved uz pestīšanu” (2. Kor. 7:10). Kas gan vēl varētu nest lielāku prieku patiesam Dieva kalpam?

Vai tu kādreiz savā dzīvē esi piedzīvojis dievbijīgas skumjas? Kā tu zināji, ka tās ir skumjas saskaņā ar Dieva gribu, lai vestu tevi pie grēku nožēlas? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļa “Vēsts ievērota” (323.–334. lpp.).

Pagājušajā nedēļā mēs lasījām iepriekš minēto fragmentu no grāmatas “Apustuļu darbi”. Ir vērts to pārlasīt. Šoreiz pakavējieties nedaudz ilgāk pie vietām, kuras attiecas uz Pāvila stingro vēstuli, viņa izjūtām tās rakstīšanas laikā un viņa prieku, saņemot labo vēsti par adresātu patieso nožēlu. Tad pārdomājiet, ko tas mums stāsta par Pāvila kalpošanas patiesumu un kādas mācības mēs varam piemērot savā darbā Kristus labā.

“Mums ir jāatklāj Visumam, kritušajai pasaulei un nekritušajām pasaulēm, ka pie Dieva ir piedošana, ka caur Dieva mīlestību mēs varam tikt salīdzināti ar Dievu. Cilvēks nožēlo, kļūst no sirds satriekts, tic Kristum kā upurim par viņa grēkiem un apzinās, ka Dievs ar viņu ir izlīdzis.” (Elena Vaita “Special Testimonies On Education” 223. lpp.)

“Kā draudze mēs esam saņēmuši lielu gaismu. Šo gaismu Kungs mums ir uzticējis pasaules labumam un svētībai. Mums ir dota salīdzināšanas kalpošana. Ar spēku no augšienes mums ir jālūdz cilvēki salīdzināties ar Dievu.” (Elena Vaita “Vēstule nr. 32”, 1903)

Kad cilvēki ir salīdzināti ar Dievu, viņiem jācenšas pēc svētuma. Komentējot 2. Kor. 7:1, Elena Vaita norāda uz to, ko Pāvils domāja ar vārdiem “tapsim pilnīgi svēti Dieva bijībā” (2. Kor. 7:1). Viņa saka, ka Pāvils centās palīdzēt jauniešiem atgrieztajiem “kļūt patstāvīgiem, augošiem kristiešiem, stipriem ticībā, dedzīgiem centībā un pilnīgi atdevušiem sevi Dievam un Viņa valstības veicināšanas darbam.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 201. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pāvils mūs sauc par “māla traukiem”, kuros glabājas evaņģēlija dārgums (2. Kor. 4:7). Kā fakts, ka cilvēka daba ir vāja, trausla un pilna ierobežojumu, var pastiprināt, nevis mazināt evaņģēlija pasludināšanu?

2. Ko nozīmē būt par “jaunu radījumu” (2. Kor. 5:17)? Kā tas ietekmē mūsu ikdienas dzīvi? Kā Kristus ir padarījis tevi par jaunu radījumu?

3. 2. Kor. 6:4, 5 Pāvils sniedz garu sarakstu ar grūtībām evaņģēlija dēļ. Kā viņš reaģēja uz savām ciešanām (sk. 2. Kor. 6:6, 7)? Kā tas palīdz tev reaģēt uz savējām?

4. Pāvils pretstata dievišķas skumjas pasaulīgām skumjām (2. Kor. 7:10). Kā skumjas var būt saistītas ar nožēlu? Kā tu raksturotu dievišķas skumjas pretstatā pasaulīgām skumjām?